

Αναμνήσεις απο τον Γέροντα Σπυρίδωνα Μικραγιαννανίτη

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Συναξαριακές Μορφές](#)

Τον μακαριστό πλέον Γέροντα Σπυρίδωνα Μικραγιαννανίτη γνώρισα όταν ακόμα ήταν Δόκιμος Μοναχός κοντά στους αείμνηστους Πατέρες Γεράσιμο Υμνογράφο, Διονύσιο τον Πνευματικό και τον Ιερομόναχο Μητροφάνη που ήταν τότε νέος Μοναχός. Ο κατά κόσμος Γεώργιος και μετά Μοναχός Σπυρίδων είχε τελειώσει τις σπουδές του στην Αθωνιάδα Εκκλησιαστική Ακαδημία και είχε επιλέξει να υποταχθεί στην ευλογημένη αυτή Συνοδεία που ζούσε ασκητικά στον άνυδρο και σκληροτράχηλο αλλά αγιασμένο τόπο της Μικραγιάννας .

Τα βήματα μου έφθασαν ως εκεί όταν νέο παιδί κι εγώ πήγα για πρώτη φορά στο Άγιο Όρος, μια επίσκεψη που έμελλε να παίξει καθοριστικό ρόλο στην ζωή μου , όπως και η γνωριμία μου με την Αδελφότητα του Υμνογράφου. Θυμάμαι σαν τώρα την πρώτη μας συνάντηση στο Κυριακό της Αγίας Άννας την ημέρα της πανηγύρεως. Είχαμε πάει εκεί ύστερα από προτροπή του αγίου Γέροντα Παΐσιου που τον είχαμε συναντήσει στο κελλάκι του Τιμίου Σταυρού κοντά στην Μονή Σταυρονικήτα που ζούσε τότε, «να πάτε στην Αγία Άννα που πανηγυρίζει » μας είχε πει, «και να δώστε τα σέβη μου στον πατέρα Γεράσιμο τον Υμνογράφο». Ούτε που ήταν η αγία Άννα ήξερα ούτε βέβαια ποιος ο Γεράσιμος ο Υμνογράφος. Μπροστά στα παιδικά μου μάτια ξανοιγόταν ένας καινούργιος άγνωστος σε μένα κόσμος που ήθελα να τον εξερευνήσω να τον μάθω να τον ζήσω. Η απλότητα της ζωής των αγιορειτών Πατέρων σε συνδυασμό με την απερίγραπτη ομορφιά του τοπίου αλλά και η αυστηρή τήρηση των Μοναχικών Κανόνων με είχαν συναρπάσει. Ήθελα με κάποιον να μιλήσω να ρωτήσω να μάθω , όμως ήμουν παιδί και αυτό ήταν τότε ιδιαίτερα δύσκολο μέχρι αδύνατο .Η ευκαιρία μου δόθηκε όταν συνάντησα τον Δόκιμο τότε Γεώργιο που είχε έρθει μαζί με τους Πατέρες της Συνοδείας από την Μικρά Αγία Άννα στο Κυριακό για την πανήγυρη.

Όπως είπα και πριν είχαμε πάρει εντολή από τον Γέροντα Άγιο Παΐσιο να μεταφέρουμε τα σέβη του στον πατέρα Γεράσιμο κάτι που έκαναν οι μεγαλύτεροι της παρέας.

Ο Γέροντας Γεράσιμος, η υπέροχη αυτή αγιορείτικη μορφή , δέχθηκε με πολύ χαρά

τα χαιρετίσματα του πατρός Παΐσιου

λέγοντας χαρακτηριστικά, «αφού είδατε τον Παΐσιο είδατε όλο το άγιο Όρος».

Εκεί πρόσεξα για πρώτη φορά τον νεαρό δόκιμο Μοναχό Γεώργιο.

Ασκητικός, ψηλός, αδύνατος με ένα βλέμμα που έδειχνε άνθρωπο δυναμικό, έξυπνο και παράλληλα σεμνό και ταπεινό.

Στεκόταν αμίλητος δίπλα στον Γέροντα Γεράσιμο.

Μου έκανε μεγάλη εντύπωση το νεαρό της ηλικίας του, πρέπει να ήταν περίπου 19 ετών, και ήθελα να μάθω πως αποφάσισε να γίνει Μοναχός. Τον παρατηρούσα συνέχεια και η εντύπωση μου για αυτόν γινόταν κάθε στιγμή μεγαλύτερη. Δεν ξέρω γιατί αλλά μου δημιουργήθηκε η επιθυμία να του μοιάσω να μείνω κι εγώ εκεί στο άγιο Όρος να φορέσω κι εγώ το ράσο του Μοναχού. Στην μικρή διακοπή της πολύωρης αγρυπνίας τον πλησίασα και βρήκα το θάρρος να τον ρωτήσω πως μπορεί κάποιος τόσο νέος όσο εκείνος να γίνει Μοναχός. Χαμογέλασε με ρώτησε πως είναι το όνομά μου και μου είπε ότι στο Άγιο Όρος οι Δόκιμοι δεν ομιλούν με κοσμικούς όμως, συμπλήρωσε, αν έρθετε με την παρέα σου στο κελί μας στη Μικραγιάννα θα έχεις την ευκαιρία αυτά όλα που σε απασχολούν να τα συζητήσεις με τους Γεροντάδες. Στη Μικρά Αγία Άννα πήγαμε την επομένη ο τόπος εκεί τότε ήταν άνυδρος άβατος και σκληρός. Δεν υπήρχε νερό και το διακόνημα της μεταφοράς του το είχαν αναλάβει ο Μοναχός τότε και μακαριστός πλέον ιερομόναχος Μητροφάνης και ο Δόκιμος Γεώργιος που παράλληλα δούλευαν σκληρά για να τοποθετήσουν σωλήνες και να υδρεύσουν τον άνυδρο τόπο. Οι συνθήκες διαβίωσης ήταν σκληρές και ιδιαίτερα δύσκολες, τα κελιά δεν είχαν ανακαινιστεί όμως μοσχοβολούσαν από καθαριότητα και θυμίαμα εύοσμο.

Οι Πατέρες ήταν μια μεγάλη ανοιχτή για όλους αγκαλιά, ένα χαμόγελο και μια χρυσή καρδιά. Θυμάμαι σαν τώρα την πρώτη επίσκεψη στο σπήλαιο των αγίων Πατέρων Διονυσίου και Μητροφάνους που η ευλάβεια των Μοναχών το έχει μετατρέψει σε ένα πανέμορφο και κατανυκτικό εκκλησάκι, εκεί μέσα στην απέραντη γαλήνη και την έντονη παρουσία των αγίων άκουσα για πρώτη φορά τον Σπυρίδωνα να ψέλνει και αυτήν την ψαλμωδία δεν την ξέχασα ποτέ, δίκαια τον ονόμασαν το «αηδόني» του αγίου Όρους, όταν χρόνια αργότερα, καταξιώθηκε σαν ένας από τους καλύτερους ψαλτάδες του αγίου Όρους.

Εδώ θα κάνω αναφορά σε ένα περιστατικό που έγινε μερικά χρόνια αργότερα σε μια πανηγυρική αγρυπνία όπου ο Μοναχός πλέον Σπυρίδων είχε την ευλογία από τον Γέροντα Γεράσιμο να ψάλει δίπλα από τους φημισμένους ψάλτες του αγίου Όρους που κοσμούσαν τα ψαλτήρια των πανηγύρεων, αφού σαν Δόκιμος αυτό δεν ήταν δυνατόν να γίνει σύμφωνα με το αυστηρό αγιορείτικο τυπικό. Ψέλνοντας λοιπόν με ιδιαίτερο ενθουσιασμό δίπλα από τον περίφημο Ιερομόναχο Παντελεήμονα της συνοδείας των Καρτωναίων ανέβασε λίγο τον τόνο και άθελα

του «κάλυψε» ελάχιστα τον Πρωτοψάλτη κάτι που διόρθωσε αμέσως αφού δεν το έκανε εσκεμμένα. Άμεση ήταν η αντίδραση του Γέροντα Γεράσιμου που όχι μόνο του έδωσε εντολή να αποχωρήσει αμέσως από τον χορό των ιεροψαλτών αλλά και του έβαλε κανόνα να απέχει από ανάλογες εκδηλώσεις για ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα! Αυτός είναι ο γνήσιος Αγιορείτικος Μοναχισμός. Ταπείνωση, υπομονή και άκρα υπακοή στον Γέροντα.

Θα μεταφερθούμε τώρα νοερά στις αρχές της δεκαετίας του '80 τότε που έκανε την εμφάνισή της η «μάστιγα του αιώνα», η φοβερή ασθένεια του AIDS, που προκάλεσε και συνεχίζει να προκαλεί χιλιάδες θανάτους, τρόμο και πανικό.

Την εποχή εκείνη στο άκουσμα και μόνο της ασθένειας οι περισσότεροι έτρεχαν να κρυφτούν .

Οι φορείς του θανατηφόρου, τότε, ιού μπήκαν αμέσως στο περιθώριο. Ακόμα και οι στενοί τους συγγενείς απέφευγαν να τους πλησιάσουν με την αγάπη και στοργή που χρειάζεται ένας άνθρωπος που βρέθηκε αγκαλιασμένος με μια δύσκολη ασθένεια.

Η έλλειψη ενημέρωσης προκάλεσε πολλές αντιδράσεις και κοινωνικούς αποκλεισμούς.

Ένα νέο παιδί από την Θεσσαλονίκη είχε την ατυχία να προσβληθεί από την ασθένεια αυτή και να ζήσει όχι μόνο το δράμα της αβεβαιότητας του αύριο αλλά και το δράμα του αποκλεισμού από την ίδια την οικογένειά του . Μόνο του και απελπισμένο χωρίς καμία στήριξη από τους δικούς του ανθρώπους ξεκίνησε για το Άγιο Όρος. Ήθελε να πάει να συναντήσει την Μεγάλη Μάνα την Παναγία να Της μιλήσει, να κλάψει στην αγκαλιά Της , να πάρει από Εκείνη ότι οι άνθρωποι του στέρησαν, την αγάπη, την κατανόηση και την στοργή.

Στο δρόμο του συνάντησε τον π. Σπυρίδωνα.

Η μορφή του τον σαγήνεψε και αποφάσισε να του μιλήσει. Άνοιξε λοιπόν την καρδιά του και άφησε τους λογισμούς του να τρέξουν και να αγγίξουν την γεμάτη αγάπη καρδιά του Γέροντα. Εκείνος τον άκουσε έκλαψε μαζί του τον αγκάλιασε πατρικά και τον πήρε κοντά του.

Εκεί στη Μικραγιάννα το παιδί βρήκε ότι η κοινωνία του στέρησε. Εκεί πέρασε την υπόλοιπη ζωή του και εκεί άφησε την τελευταία του πνοή στα χέρια του Σπυρίδωνα που, με την αμέριστη συμπάρασταση και ευλογία του μακαριστού Γέροντα Γεράσιμου Υμνογράφου και ολόκληρης της Συνοδείας, τον κανάκεψε τον φρόντισε τον περιέθαλψε μέχρι την έσχατη ώρα.. Ξέρω πως ο Γέροντας δεν ήθελε ποτέ αυτό να γίνει γνωστό γι' αυτό και δεν αναφέρω πολλές λεπτομέρειες για τους κόπους τις αγωνίες και τα δάκρυα, τις προσευχές και τους στεναγμούς όλης της ευλογημένης Συνοδείας για το παιδί αυτό.

Αν έκανα αυτή την μικρή αναφορά το έκανα μόνο για να δώσω ακόμα μια εικόνα εκείνης της υπέροχης αγγελικής μορφής που άκουγε στο όνομα Σπυρίδων

Μικραγιαννανίτης .

Μιας μορφής που ενέπνεε ειρήνη,γαλήνη αγάπη και στοργή. Μιας γνήσιας Αγιορείτικης μορφής που στο πέρασμά της σκορπούσε την ευωδία του Άθωνα ,την ομορφιά της αγάπης , τη γαλήνη της Ερήμου,τα «ακούσματα» των Αγγέλων.

Γέροντα εκεί στον Παράδεισο μη μας ξεχνάς.

π.Τιμόθεος Ηλιάκης

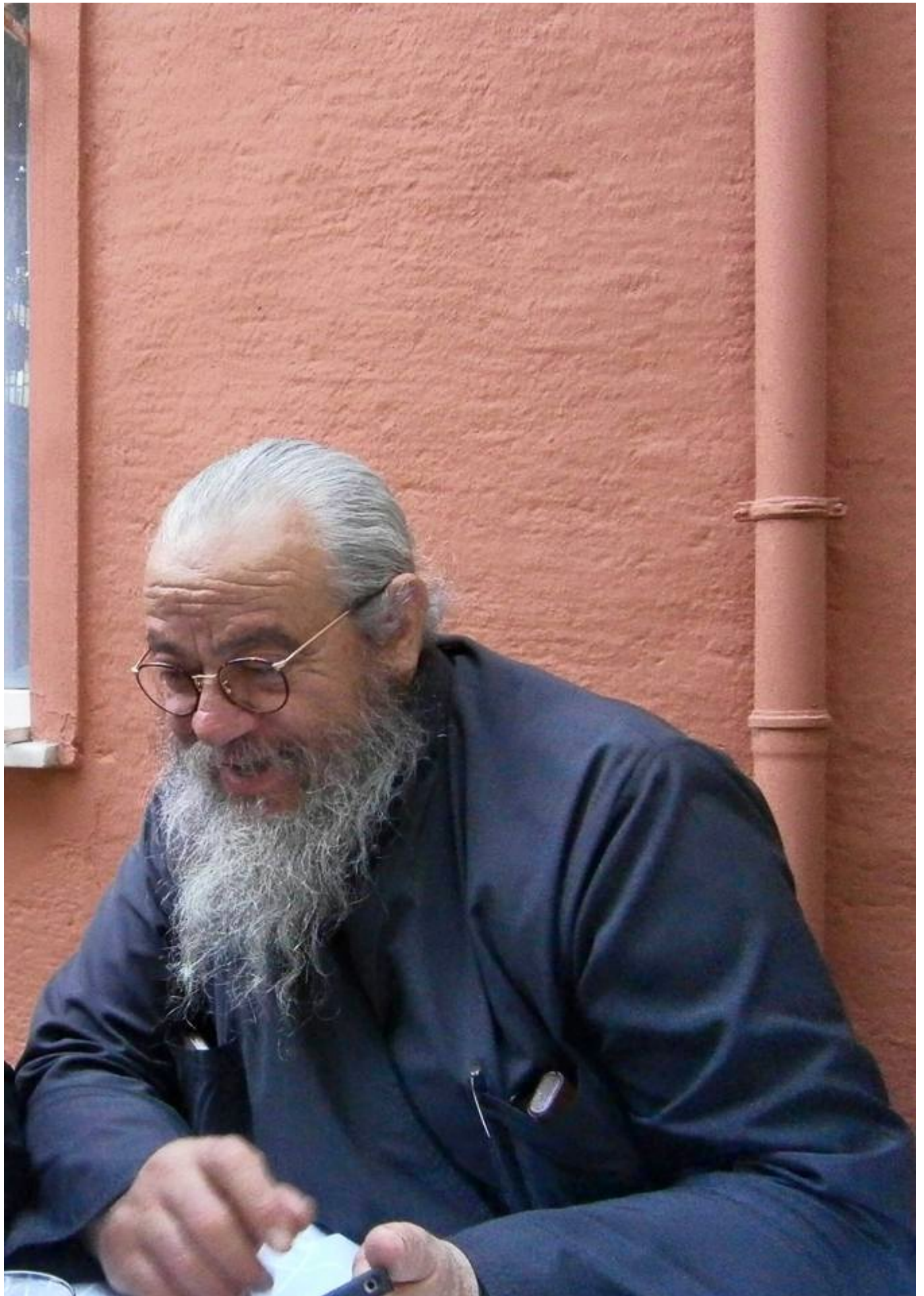

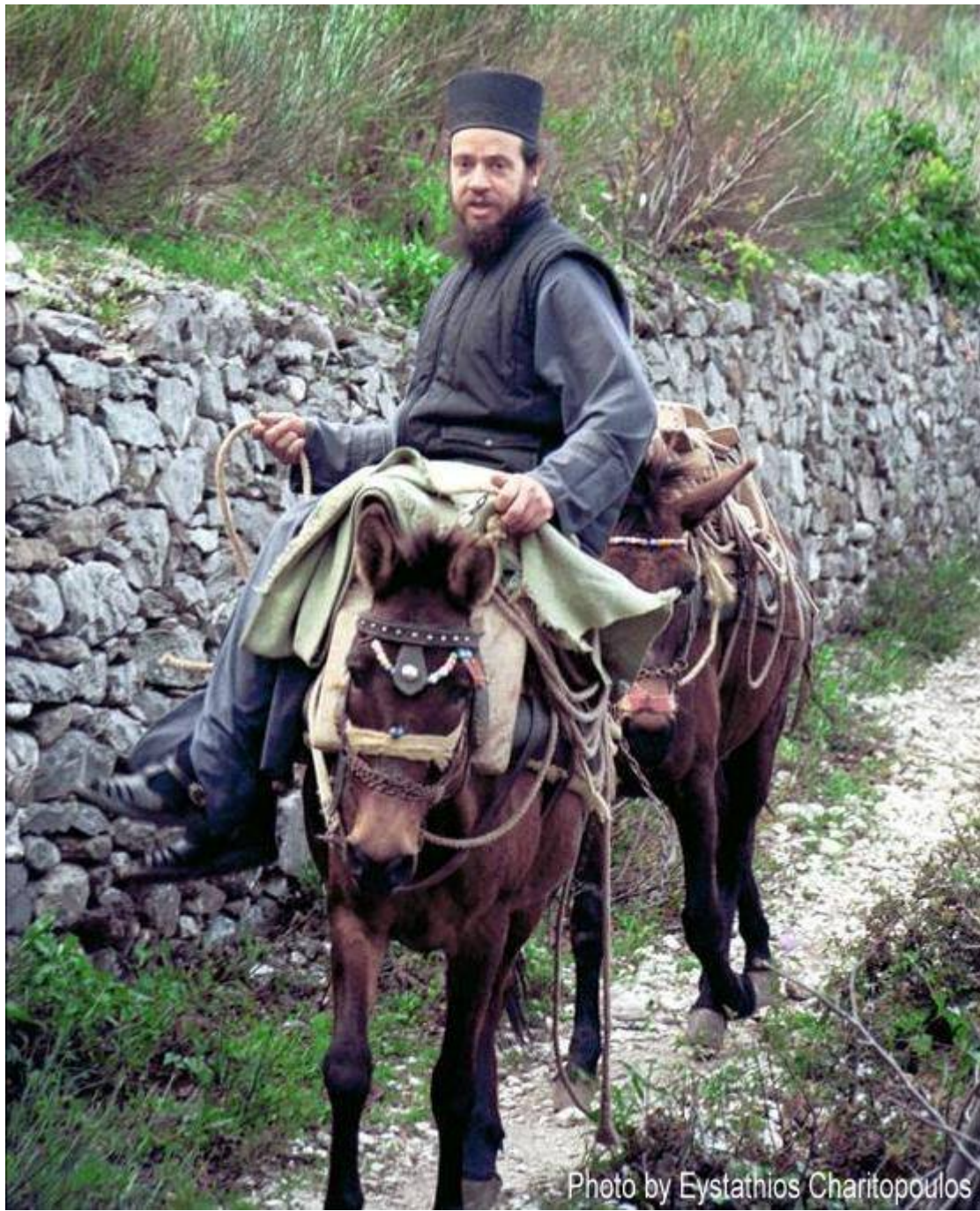

Photo by Eystathios Charitopoulos

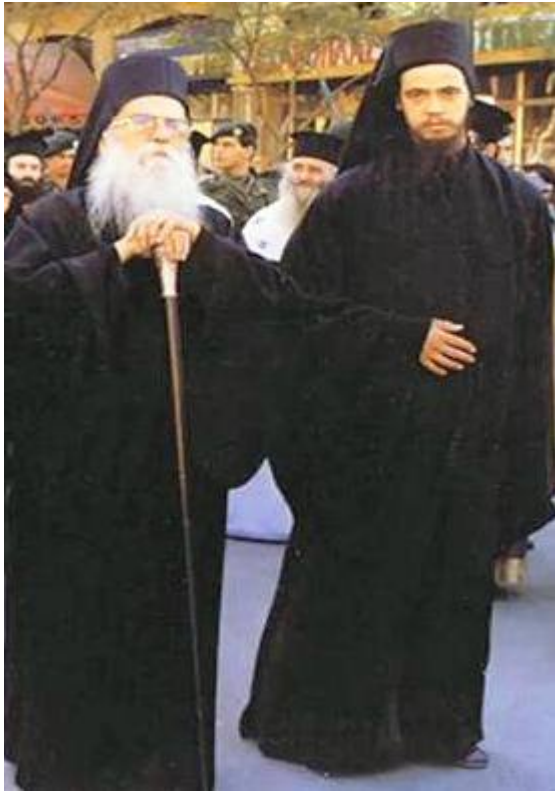

Πηγή: